

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten, wordt er elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV, met mooie bloemen van

BLMBNDR 'T LOO

Bezoek de website op:

<http://www.bloembinderijheiloo.nl>

en een waardebon van

Bezoek de website op:

<https://www.herberg-jan.nl>

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

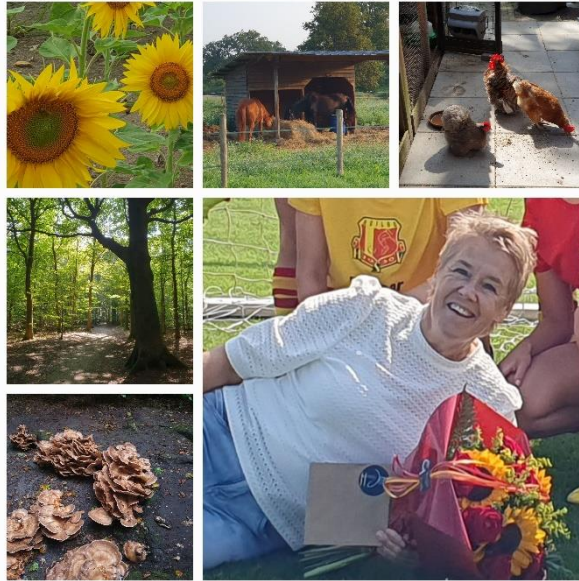
Er lopen enorm veel vrijwilligers rond bij HSV. En nu we alle (ouders van) leden inschakelen voor 4 uurtjes inzet per jaar, worden er hopelijk meer door het 'roodgele' vrijwilligersvirus besmet en willen ze zich meer voor de club gaan inzetten. Omdat het nodig is én leuk!

En je hebt er soms vrijwilligers bij, die al decennia werkelijk van onschatbare waarde zijn.

Goudhaantjes noemen we die. En dat is ook onze

Vrijwilliger van de Zomer én Herfst 2024

Mona Burgering

Als ik voor het interview het pad oploop naar de tijdelijke woning van Mona, passeer ik eerst het huis waar haar dochter Anouk woont, samen met man Bart en (klein)zoon Binck. De tijdelijke woning ligt daar achter, is klein en heel gezellig en prima om te wonen in afwachting van het nieuwe huis, dat nog verder achterop het terrein wordt gebouwd. Als ik aankom word ik letterlijk met open armen ontvangen door JP, de partner van Mona. Wij kennen elkaar van lang geleden, toen we allebei dezelfde boekhoudcursus volgden. En vervolgens word ik net zo hartelijk begroet door Mona zelf. Zij en ik kennen elkaar ook héél lang....al zo'n 45 jaar. Allebei destijds 'verkering' met een speler uit het 1e van HSV en tijdens onze levens in heel veel opzichten eenzelfde pad afgelegd. Als JP gaat sporten en wij met koffie aan de keukentafel zitten, blijkt de ingeplande 2 uur dan ook niet lang genoeg. Zoveel valt er te bespreken.....hier houden we het maar bij "het pad dat HSV heet" en dan met name wat Mona daar allemaal heeft gedaan en betekend. En dat is ongelooflijk veel!

Het prachtige boeket van Bloembinderij 't Loo en de bon van Herberg Jan kreeg ze een paar weken geleden al. En niet geheel toevallig tijdens het georganiseerde 'minitoernooi' voor dames en meisjes, ter gelegenheid van het 50 jarig bestaan van onze damestak. Samen met anderen heeft Mona jarenlang het Willem van der Maat jeugdtoernooi georganiseerd. "Dat kreeg later de naam HSV jeugdtoernooi, omdat bijna niemand meer wist wie Willem van der Maat was. Op een gegeven moment was dat toernooi gestopt en na een paar jaar kwamen John Molenaar en Dick Makelaar met het plan om een meidentoernooi te organiseren, dat mijn naam kreeg. Ze hebben officieel gevraagd of ik dat goed vond en ik was echt gevleid. Ik regelde dan de scheidsrechters en opende ieder jaar op spectaculaire wijze het toernooi. Met paard en wagen, een luxe open auto en zelfs een keer met een kleine helikopter. Door gebrek aan vrijwilligers voor de organisatie is dat toernooi helaas ook gestopt."

Mona is dan ook heel blij dat sinds afgelopen jaar er weer opnieuw een jeugdtoernooi wordt georganiseerd. "Daar heb ik alleen de scheidsrechters geregeld. Pas gaandeweg zag ik hoeveel mensen er bij waren betrokken; het was echt ongelooflijk goed georganiseerd. Ik vind het geweldig om te zien dat zoveel nieuwe mensen zich willen inzetten voor onze vereniging. Het toernooi is een goed voorbeeld van hoe het weer stroomt binnen HSV."

Toen ik haar de bloemen en bon overhandigde en uitlegde waarom ik haar tot Vrijwilliger van de Zomer had uitgeroepen, was ze geëmotioneerd. Het specifieke element 'verbinding' zag ze niet meteen bij zichzelf, maar bij nader inzien – nu ik toelicht wat ik bedoelde – herkent ze het wel. Mona is in staat om zaken vanuit verschillende oogpunten te bekijken en probeert mensen dat ook duidelijk te maken. "Als iemand niet kan fluiten op een gevraagd moment, dan kan ik gewoon zeggen dat ik het jammer vind, maar wel begrip heb dat het nu niet kan. En dat ik hoop dat ze de volgende keer wel ja kunnen zeggen. Ik ga niet lopen doordrammen." Ook laat ze soms mensen die over iets klagen, de andere kant van de zaak zien. Of raadt ze aan met elkaar in gesprek te gaan. Naast de verbindende rol, is Mona door al haar kennis en ervaring in 45 jaar vrijwilligersschap bij HSV, ook een baken in de organisatie. En verdient ze dus ook de titel Vrijwilliger van de Herfst. "Zeker in het begin van een seizoen, als er nieuwe leiders zijn, is het belangrijk de dingen uit te leggen, die van belang zijn om het goed te laten draaien. En het leuke is dat daar nu mama's en papa's bij zitten, die ik als kleintjes heb begeleid en die nu zelf met hun kinderen op het veld staan. Dat helpt ook enorm trouwens, want ze zijn echt bereid dingen te doen, als ik ze dat vraag."

Mona heeft een enorm verantwoordelijkheidsgevoel. Ik vraag haar of ze weet waar dat vandaan komt. "Dat heb ik altijd al gehad. Als oudste kind binnen ons gezin, heb ik dat van huis uit meegekregen. Mijn ouders hadden een slagerij aan de Kennemerstraatweg, waar mijn vader altijd aan het werk was, mijn moeder elke avond schoonmaakte en op zaterdag ook nog in de winkel stond. Dus ik moest al heel jong meewerken in de huishouding. Eerst was er nog iemand voor ons in huis, die we tante Hilly noemden, maar die ging op gegeven moment weg. En toen moesten wij, de kinderen, het gewoon zelf doen. Dat was normaal, je deed het gewoon zonder te mopperen." Door het harde werken hadden haar ouders ook geen tijd om bij het sporten te komen kijken. "Ik zat eerst op gym bij Klimop en later op volleybal bij Effect. En nog weer later ging ik handballen bij Foresters. Mijn broers voetbalden bij HSV, maar daar was geen handbal. Later heb ik nog wel een paar seizoenen bij de dames gevoetbald, maar niet zolang als Danielle Bohnke of de meiden van Beekhuis bij voorbeeld."

Mona's vader voetbalde in zijn jeugd ook bij HSV totdat hij in dienst moest. Waar het harde werken en gevoel van verantwoording zoals gezegd 'met de paplepel werd ingegeven', gold dat niet voor het vrijwilligerswerk. "Daar hadden mijn ouders gewoon geen tijd voor. Mijn vader vertelde dat hij alleen in de kassa heeft gestaan (*vroeger werd er entree geheven bij de wedstrijden van het 1^e*) nadat Jan van Gijlswijk was gestopt. Kees van Saase stond dan buiten om die kaartjes te controleren. Oude-van-dagen betaalden 1 gulden."

Ik vraag hoe ze dan zelf bij HSV is begonnen met vrijwilligerswerk. "Toen ik een jaar of 15 was ging ik lotto/totoformulieren ophalen. Volgens mij deed mijn broer Rob dat al en was er op gegeven moment nog iemand nodig voor een wijk en toen zei ik dat ik dat wel wilde doen. Elke donderdagavond op de fiets door het dorp om bij de mensen langs te gaan. Dan vulden ze het

formuliertje in, gaven mij het geld en kregen dan van mij een zegeltje. En ik fietste aan het eind van mijn ronde naar Hans Bolten of Jan van Gijlswijk om het geld af te dragen.”

Het was het begin van een indrukwekkende lijst vrijwilligerstaken en functies binnen HSV. Járenlang maakte ze deel uit van het jeugdbestuur. “Ik weet echt niet meer hoe lang. Weet wel dat ik heel veel verschillende jeugdvoorzitters heb meegemaakt.” Ze noemt de namen van Michel Engelsman, Martijn van den Ende, Maurice Ory, Rein Kuijpers, Peter Kuiper. “En dan weet ik niet eens of ik ze allemaal heb. Heb er echt heel lang in gezeten. Dat is ook wel de tijd geweest dat ik me hard maakte voor het meidenvoetbal. Ik ben er mee gestopt eind seizoen 2011/2012. Toen ben ik even met alles gestopt, want wij gingen verhuizen naar Sint Pancras en ik vond het wel even genoeg geweest.”

Haar vertrek was een enorme adering. Toen ze eenmaal weg was bleek pas goed hoéveel ze eigenlijk deed. “Meehelpen organiseren van het Pannenkoekentoernooi en de Sinterklaasvieringen. Sportdagen organiseren, samen met Wim en Jos Houten, met van die grote opblaasattributen en diverse voetbalspelen. Het hele scheidsrechter-gebeuren. Coördineren van het wedstrijdsecretariaat. De penaltybokaal organiseren elk seizoen. Dat liep als een rode draad door het seizoen heen, met aan het einde de finale, tijdens het Willem van der Maattoernooi. En niet te vergeten de geweldige samenwerking met Cor Zwart en anderen van Foresters tijdens het jaarlijkse schoolvoetbaltoernooi. Dat werd (*en nog steeds*) het ene jaar bij HSV gespeeld; dan kwamen de mensen van Foresters naar HSV en het andere jaar bij Foresters en gingen wij naar hen toe. Mooie dagen waren dat.”

Na haar vertrek viel er dus een enorm gat. Martijn van den Ende heeft na 1,5 jaar Mona overgehaald, een aantal zaken toch weer op zich te nemen. “Het is wel gebleken dat het niet goed is, als HSV teveel leunt op maar een paar mensen die té veel doen. We moeten zorgen dat de vereniging niet afhankelijk daarvan is.” Daar praten we samen even over verder. Dat is ook de reden waarom we zo actief vrijwilligers aan ons proberen te verbinden. Het belangrijk vinden om taken door meerdere mensen te laten vervullen. En bij de meer solistische functies die al heel lang door de wat oudere vrijwilligers worden vervuld - hoe goed ze dat ook nog steeds doen - toch een ‘schaduwopvolging’ te zoeken.

Héél belangrijk was Mona – en nog steeds – waar het gaat om het coördineren van het wedstrijdsecretariaat op zaterdag en het regelen van de scheidsrechters. “Samen met Peter Hoetjes heb ik vele seizoenen de opleiding tot pupillenscheidsrechter voor onze jeugdspelers verzorgd. De spelers van de jeugdselectieteams (dat heet nu JO15 tm JO19, maar toen had je ABC junioren en DEF pupillen) moesten verplicht hier aan meedoen. Ik deelde de jongens en meiden in als scheids bij een wedstrijd en Peter was iedere zaterdagochtend aanwezig om ze te begeleiden. Dat opleiden gebeurt nu niet meer op die manier, maar het indelen regel ik nog steeds.”

HSV loopt als een rode draad door haar leven. “Toevallig vroeg vorige week een vriendin aan mij ‘wat heb je nou voor jezelf, naast je werk?’. Toen ik HSV noemde begreep ze dat niet, omdat het vrijwilligerswerk is en veel tijd en energie kost. Maar HSV is gewoon mijn hobby. Het brengt me voldoening als ik zie dat mensen blij en tevreden rond lopen. En al die kinderen lekker aan het sporten zijn en plezier maken. En laatst was iedereen al weg en keek ik vanaf boven op de tribune over de lege velden....dan denk ik vol trots: dat is mijn club! Er zijn ook gerust wel momenten dat ik denk: ik stop hiermee. Als het niet lukt om voldoende scheidsrechters te vinden bij voorbeeld. Ik weet dat de coaches dat niet leuk vinden. Maar ik word daar inmiddels wel losser in. Vroeger waren er nooit scheidsrechters en moesten de coaches of andere ouders altijd zelf fluiten of vlaggen.”

Ik vraag haar hoe ze omgaat met dat gemopper. “Ik trek het me niet teveel aan. Zeg tegen mezelf dat het niet persoonlijk bedoeld is en dan heb ik er geen last van. Ik ken het ook wel vanuit mijn werk. Dan zijn dokters soms boos omdat ze langer moeten wachten, omdat er een spoedgeval van een

andere arts hun programma verstoort.” Mona is programmaleider is het NW-Ziekenhuis, waarbij ze voor 8-10 operatiekamers en 1 spoed-OK het personeel en de middelen stroomlijnt. “Door al mijn ervaring ben ik daar inmiddels in gegroeid. Ik weet gewoon dat als ik het besluit neem dat de ene operatie vóór de ander moet gaan, het een goed besluit is. En dan kan ik daar ook rustig achter staan.” Inmiddels heeft Mona sinds april van dit jaar een combi-functie, waarbij ze ook parttime teamleider is. Dat is best bijzonder, om in deze fase van het werkend bestaan nog zo’n stap te zetten. Veel mensen doen juist een stapje terug in verantwoordelijkheid, als ze ouder worden. “Ik voel gewoon die energie nog, dus toen het op mijn pad kwam heb ik gewoon ‘ja’ gezegd. Voor mij is dit helemaal prima. Ik vind het juist een rare vraag die vaak wordt gesteld: wanneer stop je met werken? Daar ben ik echt helemaal niet mee bezig. Zo’n nieuwe uitdaging kost wel veel energie. JP is weleens bang dat ik omval. Maar ik vind het hartstikke leuk. Het enige wat ik nog moet leren is dat ik het niet altijd iedereen naar de zin kan maken, in deze functie. En dat geldt bij HSV ook natuurlijk.”

Alle drie de kinderen van Mona (Patrick, Sander en Anouk) hebben bij HSV gevoetbald en vrijwilligerswerk gedaan. Wat op jonge leeftijd begon met het maken van zakjes snoep van 50 cent en 1 gulden, voor de verkoop in de kantine. “Ze hebben nooit op het hoogste niveau bij HSV gespeeld; in die zin hebben ze niet de genen van hun vader. Maar ze hebben wel altijd met heel veel plezier rondgelopen.” Zoon Patrick is lang jeugdtrainer geweest en is onlangs weer gestart als jeugdleider, nu zijn dochtertje Chloé bij de JO-8 is begonnen. Gelukkig hebben zij de genen van Mona als het gaat om betrokkenheid en zich vrijwillig willen inzetten. Mona vindt het fijn om dat te merken. “Een vereniging ben je samen. En ik heb langere tijd gezien dat er heel veel waren die niets deden. Daarom vind ik dat we op de goede weg zitten, nu het meer ‘verplicht’ wordt. En als mensen zeggen dat ze het niks vinden, dan zeg ik gewoon: wen d’r maar aan!”.

We nemen afscheid, omdat we allebei andere afspraken hebben staan, anders hadden we nu nog zitten kletsen. En de vraag ‘wanneer stop je met HSV’ ga ik natúúrlijk niet stellen. Dat is een héle rare vraag.....want Mona is HSV en HSV is Mona!

Vrijwilligers zoals Mona zijn superbelangrijk voor HSV. De verbinding waar ze voor zorgen is van wezenlijk belang voor de doorontwikkeling van de vereniging. En zo ook de jarenlange ervaring en alle kennis van processen binnen de vereniging.

Vrijwilliger van de Zomer én Herfst: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, september 2024